

[Madsen-Mygdal.]

lemmer, *gældende* — Bestemmelser vedrørende *Tapetsalget for Sæsonen 1931*.

Der fastsættes en for hele Landet gældende Minimums-Detailpris til Forbrugere, der for Aaret 1931 fastsættes til 30 Ø. netto, hvorpaa der ikke maa gives nogen som helst Rabat, eller til en Brutto-*pris*, der — minus den givne Rabat — ikke kommer ned under 30 Ø.

Under denne Nettopris, 30 Ø., er det ikke tilladt at sælge, skilte, reklamere eller annoncere, enten det angaar ordinære Tapeter, Rester eller Sekundavarer. Nettoprisen for Aaret 1931 til Forbrugerne maa altsaa under ingen Form være under 30 Ø. Netto.

Bruttoprisen i Prøvebøger fra saavel Fabrikanter, Grossister og Repræsentanter som Detaillister maa ikke være under 45 Ø. Dog tillades det at sætte eet — og kun eet — Dessin i Prøvebøgerne til 40 Ø.

Den af Leverandørforeningens Medlemmer fastsatte Udsalgsprisliste maa ikke undersælges.

Hvor der gives Rabat til Forbrugerne, fastsættes denne ved lokale Foreningsaftaler, men den fastsatte højeste Rabat paa 25 pCt. maa selvfølgelig ikke overskrides.

Dernæst kommer der et Afsnit om Prøvebogskunder, som jeg tror jeg kan springe over for ikke at gøre Oplæsningen for lang, og saa kommer Slutningen:

„Offentliggørelse af Rabat eller Procenter, med eller uden Angivelse af nogen Størrelse, Tilgift eller anden Begunstigelse under enhver Form, det være sig gennem Annoncering, Reklamer, Kortudsendelser, Skiltning eller Vinduesudstillinger, er ikke tilladt.

Det er ikke tilladt — før efter 1. November 1931 — at sælge et Tapet hørende til Sæsonen 1931 til en billigere Pris end den af Fabrikanter, Grossister og Repræsentanter fastsatte Udsalgspris, og før maa disse Tapeter ej heller leveres som Restvarer af Leverandørforeningens Medlemmer.

Avertering eller Skiltning med Før- eller Nupriser er ikke tilladt.

Udsalg maa kun afholdes i Tiden fra 1. Januar til 14 Dage før Paaske“.

Dette Cirkulære er altsaa underskrevet af den Forening, der har udsendt det, og det er Foreningen af Tapet-Fabrikanter, Grossister og Repræsentanter.

Jeg maa nu sige, at det er ikke uden en vis Betænkelighed, jeg har oplæst denne

Skrivelse, for det kan jo opfattes og vil maaske blive opfattet, som om jeg her ønsker specielt at rette et Angreb paa Tapetfabrikanterne og stille dem i Gabestokken over for Offentligheden, og det ønsker jeg aldeles ikke. Da jeg for nogen Tid siden her i Tinget i Forbigaaende nævnte Bogtrykkerforeningen i Anledning af en Udtalelse, der havde staaet i denne Forenings Medlemsblad, blev det jo som bekendt meget unaadigt optaget — jeg skal senere i Anledning af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Spørgsmaal komme tilbage til denne Sag —, og noget lignende kan nu maaske blive Tilfældet for Tapetfabrikanternes Vedkommende. Jeg ønsker dog her udtrykkelig at sige, at jeg aldeles ikke tilsigter at angribe Fabrikanter og Importører af Tapetvarer. Jeg tror nemlig ikke, de er værre eller bedre end de fleste andre Fabrikanter og Importører. Jeg har kun oplæst dette Cirkulære, fordi det afgiver et typisk Eksempel paa, hvad der desværre i stor Almindelighed er blevet gældende Regel her i Landet.

Ærede Medlemmer, der vil efterlæse dette Citat i Rigsdagstidende, vil jeg bede navnlig lægge Mærke til følgende. Det er ikke Tapethandlernes Forening, der for sine Medlemmer træffer en kollektiv Aftale om Mindstepriser og Mindsteavancer, og denne Forening og dens Medlemmer kan derfor med en vis Ret sige: Vi har ingen kollektive Prisaftaler, og hvis vi giver en Lov om kollektive Prisaftaler, saa rammer den i hvert Tilfælde ikke Tapethandlerforeningen. Nej, Mindstepriser og Mindsteavancer er et Diktat fra Foreningen af Fabrikanter, Grossister og Repræsentanter, men ganske vist som Følge af en Overenskomst med Tapethandlerforeningen. Der opnaas herved det meget væsentlige, det meget betydningsfulde, at Prisbestemmelserne er obligatoriske, som det udtrykkelig fremhæves her i Cirkulæret, obligatoriske for saavel Medlemmer som Ikke-Medlemmer af Tapethandlernes Forening. Med andre Ord, alle Bestemmelserne bliver generelle, almindelige for hele Landet, bliver langt mere omfattende og effektive, end hvis det kun var en indbyrdes Aftale mellem Organisationens Medlemmer og kun gældende for dens Medlemmer. I Korthed sagt betyder dette Cirkulære, at der i dette Aar, 1931, overhovedet ikke her i Landet kan sælges en Rulle Tapet under den Pris, som de to Foreninger i Fællesskab har fastsat. Men jeg gentager, at hvis dette var noget enestaaende, kunde man skride ind imod det, men der er vist ingen, der tror, det er enestaaende, og jeg